

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania M. Sp. z o.o. z siedzibą w R.
przy udziale w charakterze stron: P. W., M. G., A. J., A. F., M. R., J. N.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
z udziałem zainteresowanego A. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod
firmą B. w K.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
listopada 2023 r.,
na skutek skarg kasacyjnych odwołującej się M. Sp. z o.o. z siedzibą w R. od
wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt III AUa 756/21,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

(G.Z.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 19 lipca 2022 r. oddalił apelację płatnika składek M. Sp. z o.o. z siedzibą w R. od wyroku Sądu

Okręgowego w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2021 r. oddalającego odwołania odwołującej się spółki od sześciu decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2019 r. ustalających podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne jako pracowników u płatnika składek M. Sp. z o.o. odpowiednio: dla P. W. za okres od listopada 2016 r. do sierpnia 2017 r., dla A. J. za okres od września do grudnia 2017 r., M. G. za okres od lutego 2016 r. do grudnia 2017 r., A. F. za okres od lutego do lipca 2016 r., M. R. za okres od listopada 2016 r. do grudnia 2017 r. i J. N. od kwietnia do grudnia 2017 r.

Skargi kasacyjne od powyższego wyroku wywiodła odwołująca się spółka, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej oddalenia apelacji w sprawie ubezpieczonej M. G. i w części dotyczącej oddalenia apelacji w sprawie ubezpieczonej M. R.. W podstawach skargi podniosła zarzut:

I. naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 386 § 4 k.p.c. przez uznanie, że w sprawie rozpoznanej przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie zakończonej wyrokiem z dnia 25 czerwca 2021 r. nie doszło do nierozpoznania przez tenże Sąd istoty sprawy w następującym zakresie:

1) zarzutów podniesionych przez zainteresowanego A. M. w piśmie z dnia 25 marca 2021 r. i w konsekwencji w piśmie odwołującej się z dnia 19 kwietnia 2021 r. dotyczących faktu wypłacania przez A. M. na rzecz ubezpieczonej M. G. i M. R. części wynagrodzenia wynikającego z umowy zlecenia według stawki godzinowej za czas niewykonywania żadnych czynności zlecenia, a zatem za czas pozostawiania przez ubezpieczoną w gotowości do świadczenia usług, czego wyłącznym beneficjentem był A. M.;

2) zarzutów rażącego naruszenia przepisów postępowania przed organem rentowym, tj. art. 123 i art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 7, 77 i 80 k.p.a. przez niepodjęcie przez organ rentowy wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, niezebranie w sposób wyczerpujący i nierozpatrzenie materiału dowodowego i niewydanie decyzji na podstawie całokształtu materiału dowodowego, albowiem organ zaniechał ustalenia kluczowej kwestii związanej z

otrzymywaniem przez ubezpieczoną M. G. i M. R. wynagrodzenia na podstawie umowy zlecenia zawartej z A. M. także za pozostawanie przez ubezpieczoną w gotowości do świadczenia usług na rzecz A. M., co nie może być uznane za świadczenie pracy na rzecz własnego pracodawcy na podstawie umowy zlecenia zawartej z podmiotem trzecim, a zatem w tym zakresie ubezpieczonej nie można uznać za pracownika zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

2. art. 477¹² § 2¹ k.p.c. przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, podczas gdy postępowanie przed organem rentowym zostało przeprowadzone z rażącym naruszeniem przepisów art. 123 i art. 83 ust. 1 pkt 3 u.s.u.s., w związku z art. 7, 77 i 80 k.p.a.

3. art. 235² § 1 k.p.c. przez uznanie za zasadne pominięcie przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu VM z powodu uznania, że brak jest konieczności powołania biegłego co do wiadomości specjalnych;

4. art. 235² § 1 k.p.c. przez uznanie za zasadne pominięcie przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu VM z powodu uznania, że „brak jest konieczności powołania biegłego co do wiadomości specjalnych biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy” podczas gdy brak jest takiej przesłanki wynikającej z przepisów prawa, umożliwiającej pominięcie dowodu;

5. art. 235² § 1 i 2 k.p.c. przez uznanie za zasadne pominięcie przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie dowodu z zestawienia zleconych A. M. przez odwołującą się czynności dotyczących V.;

6. art. 227 k.p.c. przez uznanie, że pominięcie przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie dowodu z opinii biegłego sądowego i z przedłożonego zleconych A. M. przez odwołującą czynności mieściło się w zakresie uprawnienia Sądu do selekcji materiału dowodowego na skutek przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 4 pkt 2 lit a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (u.s.u.s.) przez ich błędną wykładnię

polegającą na przyjęciu, że za pracownika można zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uznać ubezpieczoną M. G. i M. R. w związku z zawarciem przez te ubezpieczone i A. M. umowy zlecenia w zakresie, w jakim nie wykonywały one żadnych czynności wynikających z tej umowy zlecenia, które choć potencjalnie mogłyby stanowić pracę na rzecz własnego pracodawcy, a otrzymała w tym zakresie wynagrodzenie godzinowe.

2. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 17 ust. 1 u.s.u.s. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pracodawca ubezpieczonej M. G. i M. R. jest płatnikiem składek w związku z osiąganiem przez ubezpieczone przychodu na podstawie zawartej z A. M. umowy zlecenia w zakresie w jakim wynagrodzenie wynikające ze stawki godzinowej przewidzianej w umowie zlecenia wypłacone było z tytułu gotowości do wykonywania usług, lub wykonywania usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca, a zatem w zakresie w jakim ubezpieczone otrzymały wynagrodzenie niebędące ekwiwalentem jakiegokolwiek pracy wykonywanej na rzecz pracodawcy.

3. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 18 ust. 1 u.s.u.s. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że podstawą wymiaru składek obliczanych przez pracodawcę jest kwota przychodu ubezpieczonej uzyskiwanego na podstawie zawartej z A. M. umowy zlecenia w zakresie w jakim wynagrodzenie wynikające ze stawki godzinowej przewidzianej w umowie zlecenia wypłacone było z tytułu gotowości do wykonywania usług, lub świadczenia usług w związku ze zleceniem A. M. świadczenia usług przez inne podmioty niż pracodawca ubezpieczonych, a zatem w zakresie w jakim ubezpieczone otrzymały wynagrodzenie niebędące ekwiwalentem jakiegokolwiek pracy wykonywanej na rzecz pracodawcy.

W oparciu o przedstawione zarzuty odwołująca się spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność wniesionej skargi oraz potrzebę wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości, to jest art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a także art. 227, art. 235² § 1 i 2, art. 386 § 4 i art. 477¹² § 2¹ k.p.c. a także występujące w sprawie zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości, a sformułowane pytaniach:

1) czy w przypadku, gdy pracownik na podstawie umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią będącą jednocześnie zleceniobiorcą pracodawcy otrzymuje wynagrodzenie według stawki godzinowej, przy czym wynagrodzenie jest należne zarówno za czas wykonywania zlecenia, jak i za czas pozostawania w gotowości do wykonywania zlecenia, to czy w zakresie w jakim pracownik otrzymuje wynagrodzenie za gotowość do świadczenia usług może zostać uznany za pracownika zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, mimo że nie wykonuje żadnej pracy, w tym pracy na rzecz własnego pracodawcy, a w konsekwencji czy część wynagrodzenia otrzymana za godziny pozostawiania w gotowości do świadczenia usług stanowi podstawę wymiaru składek jakie musi odprowadzić pracodawca jako płatnik składek;

2) czy na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. sąd ubezpieczeń społecznych obowiązany jest do badania zgodności postępowania przed organem rentowym z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego oraz czy w przypadku podniesienia przez stronę odwołującą się zarzutów rażącego naruszenia przepisów postępowania przed organem rentowym Sąd Ubezpieczeń Społecznych obowiązany jest zarzuty te ocenić i rozstrzygnąć.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że dostępne orzecznictwo sądów oraz komentarze naukowe nie dają odpowiedzi na pytanie, jak należy w kontekście art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych traktować umowy zlecenia, z tytułu których wynagrodzenie jest należne za gotowość do świadczenia usług. W ocenie odwołującej się zagadnienie to wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ma ono bowiem kluczowe znaczenie w sprawie.

Podobnie w zakresie kwestii badania prawidłowości procedury administracyjnej w postępowaniu przed organem rentowym brak jest odpowiedzi dotyczącej zagadnienia uprawnień i obowiązków sądu ubezpieczeń społecznych w tym zakresie po nowelizacji k.p.c. w 2019 r. poprzez dodanie przepisu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Należy však wskazać, że możliwość uchylecia decyzji z powodu

rażącego naruszenia przepisów stanowi o konieczności zbadania przez sąd ubezpieczeń społecznych, czy postępowanie przed organem i wydana decyzja nie jest obciążona wadami proceduralnymi, a jeśli jest, to czy są one rażące. Przepis art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. dotyczy działalności sądu z urzędu i nie wymaga w tym zakresie wniosku czy też zarzutu strony.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania i zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurystycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na

kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także

wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Powołanie się natomiast we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wymaga od skarżącego zawarcia w uzasadnieniu wniosku wywodu prawnego wskazującego, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawienia argumentów na poparcie tego twierdzenia. Zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych przez siebie przesłanek przedsądu.

W pierwszej kolejności trzeba zwrócić uwagę, że odwołująca się łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje potrzeba wykładni, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna

nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964, z dnia 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, z dnia 7 października 2020 r., II PK 158/19, LEX nr 3080067). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych, skarżąca ograniczyła się do sformułowania pytań nie podejmując próby wykazania, że stanowią one zagadnienie prawne wymagające interpretacji przez Sąd Najwyższy. Tymczasem jeżeli jako przesłankę przedsądu autor skargi kasacyjnej wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało i wyjaśnić, na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w tych przepisach norm prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis 1508600; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis nr 1482401; z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, niepublikowane). Argumentów za istnieniem powołanej przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, to jest w jej podstawach i ich uzasadnieniu, co nie jest rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego.

Podobnie powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżąca nie uzasadniła w wyżej wskazany sposób istnienia w sprawie tej przesłanki przedsądu. Wskazała jedynie na konieczność wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a także art. 227, art. 235² § 1 i 2, art. 386 § 4 i art. 477¹² § 2¹ k.p.c.,

nie wyjaśniając w czym tkwi trudność w dekodowaniu tych norm. Wreszcie co do przesłanki przedsądu ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, należy zauważyć, że skarżąca nie powołała żadnych przepisów procesowych, w których kwalifikowanym naruszeniu upatruje tej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Biorąc powyższe rozważania po uwagę należało odmówić przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania, przypominając, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa na skarżącym, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - bada jedynie wniosek i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych (postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13 i z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepublikowane).

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

[SOP]

[a!]

